Вже снігом, мила, забіліла голова,
Рядочок літ стає щоразу довшим.
І світ чадить. І губляться слова,
Що йдуть крізь серце і холодну товщу
Здобутків, втрат, падінь і вознесінь,
Через горнило Дантового пекла...
Цей цвинтар бід і радощів усіх,
Немов смертельна у пустелі спека.
Та треба жити, хоч в очах туман
Й осінній плащ самотньої калини.
Коли палав від сорому Руан,
Всміхалась Жанна журно і безвинно.
Тепер і я, охоплений вогнем,
Перед тобою очищаю душу.
Настане час — хтось нитку перетне,
Вчорашнє розірветься з нині сущим, —
Та й буде вже по всьому, що було,
Що відлетіло птахом перелітним.
...Як я люблю тебе, нехай рясне зело
Розкаже горам, сонцю й синьовітру.